

Kitab Daniél - Nomor Saratus Dalapan Puluh Genep

Janji Panium: Wahyu Panyegelan Pamungkas sareng Sasauran Tengah Peuting

Jeff Pippenger
2024-04-16

Di Panium, anu nya éta Caesarea Philippi, anu nyaéta ayat tilu welas nepi ka lima welas dina pasal sabelas tina kitab Daniel, anu mangrupikeun sajarah tempat tanduk Républikan jeung Protestan ngalaksanakeun tatarucingan ngeunaan jadi nu kadalapan anu asalna tina nu tujuh, anu mangrupikeun sajarah tempat Meterai Allah dipaparin sacara langgeng ka saratus opat puluh opat rébu, sarta sajarah datangna pekabaran Tangis Tengah Peuting, Kristus maparin hiji jangji ka umat-Na dina poé-poé panungtungan.

Jeung Kami nyarios deui ka maneh, yén maneh teh Petrus, sarta dina ieu batu karang Kami bakal ngadegkeun garéja Kami; jeung panto-panto naraka moal bisa ngéléhkeun éta. Jeung Kami bakal maparin ka maneh konci-konci Karajaan Sawarga; jeung naon waé anu ku maneh di hijikeun di bumi bakal di hijikeun di sawarga; jeung naon waé anu ku maneh dileupaskeun di bumi bakal dileupaskeun di sawarga. Mateus 16:18, 19.

Mangsa pamasangan meterai anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001, nalika gedong-gedong raksasa di New York City diruntuhkeun, sarta anu bakal mungkas dina hukum Minggu anu geura datang, geus dirancang ku Alpha jeung Omega. Bagian anu pangahirna pisan tina mangsa éta ngulang bagian anu pangmimitina pisan tina mangsa éta. Dina 11 Séptémber 2001 Gusti mingpin umat-Na balik ka jalan-jalan baheula, tempat maranéhna, di antarana jeung bebeneran-bebeneran séjén, manggihan “tujuh kali,” sakumaha éta kapanggih dina mangsa raja Yosia. Hujan panungtung tuluy mimiti ngagerimis, sarta hiji prosés panggujian anu ngahasilkeun pamisahan dua golongan panyembah pun dimimitian.

Dina minuhan Habakkuk pasal dua, dua bagan suci éta kapanggih sarta jadi lambang tina mangsa sajarah éta. Sarua pentingna, “perdebatan” dina Habakkuk pasal dua mimiti lumangsung, antara métodologi garis demi garis, anu mangrupa métodologi hujan panungtungan, sabalikna jeung métodologi Protestanisme murtad anu geus laun-laun diadopsi ku Adventisme mimiti dina pambrontakan taun 1863.

Yesus jangji yén Mantenna baris maparin ka umat-Na dina ahir jaman “konci-konci Karajaan,” sarta ku kituna, Mantenna nuju nyarujuk kana métodologi Alkitabiah anu leres, anu ngandung konci-konci nubuat anu diperlukeun pikeun mikawanoh, netepkeun, jeung nguarkeun amanat Seruan Tengah Peuting jeung Seruan Nyaring.

“Jalma-jalma anu ngahiji pasadéan jeung Allah leumpang dina cahaya Panonpoé Kaadilan. Maranéhna henteu ngahina Panebusna ku ngarusak jalan hirupna di payuneun Allah. Cahaya

sawarga nyorot ka maranéhna. Nalika maranéhna ngadeukeutan kana panutupan sajarah dunya ieu, pangaweruh maranéhna ngeunaan Kristus, jeung ngeunaan nubuat-nubuat anu patali jeung Anjeunna, beuki nambahan pisan. Maranéhna kacida ajénna anu taya watesna dina paningal Allah; sabab maranéhna ngahiji jeung Putra-Na. Pikeun maranéhna, firman Allah pinuh ku kaéndahan jeung kaluhungan anu ngaleuwihan sagalana. Maranéhna ningali pentingna éta firman. Kaleresan dibuka ka maranéhna. Doktrin ngeunaan inkarnasi dipapaésan ku cahaya anu lembut. Maranéhna ningali yén Kitab Suci téh konci anu muka sagala rusiah sarta ngajawab sagala kasusah. Jalma-jalma anu teu daék narima cahaya jeung leumpang dina cahaya moal mampuh ngartos rusiah kasalehan, tapi jalma-jalma anu henteu ragu-ragu pikeun nanggung salib sarta nuturkeun Yesus, bakal ningali cahaya dina cahaya Allah.” The Southern Watchman, April 4, 1905.

Jalma-jalma anu dilambangkeun ku Petrus, nyaéta saratus opat puluh opat rébu, nya éta jalma-jalma anu narima amanat Laodikea anu sumping dina 11 Séptémber 2001, anu ayeuna keur diulang deui ti saprak Juli 2023. Amanat Laodikea anu sumping dina 1856 téh mangrupa paningkatan pangaweruh ngeunaan “tujuh kali,” sarta nalika Kristus ngahijikeun tulang-tulang paéh éta, tuluy sanggeusna ngahirupkeunana, maranéhna ngalih tina gerakan Laodikea tina malaikat katilu kana gerakan Filadelfia tina saratus opat puluh opat rébu. Éta peralihan dilantarankeun ku Firman Kristus, sabab maranéhna disucikeun ku Firman-Na, sarta Firman-Na téh “bebeneran,” jeung Firman-Na téh “konci” anu muka Firman-Na.

Jeung ka malaikat jamaah di Piladélpia tuliskeun kieu; Kieu dawuhan Mantenna anu suci, Mantenna anu sajati, Mantenna anu nyepeng konci Daud, anu muka, sarta moal aya saurang ogé anu nutup; jeung anu nutup, sarta moal aya saurang ogé anu muka; Kami uninga kana pagawean anjeun: tenjo, Kami geus nempatkeun di hareupeun anjeun hiji panto anu muka, sarta moal aya saurang ogé anu bisa nutupna: sabab anjeun miboga sakedik kakuatan, sarta geus ngajaga pangandika Kami, sarta henteu mungkir kana ngaran Kami. Wahyu 3:7–8.

Métodologi “garis ka garis” téh mangrupikeun konci anu dijangjikeun ku Kristus ka umat-Na dina ahir jaman dina peperangan di “panto-panto gerbang”. “Gerbang” téh nyaéta hiji garéja.

Tuluy Yakub gugah tina saréna, tuluy pokna, “Saéstuna PANGERAN aya di tempat ieu; ari kuring henteu nyahona.” Tuluy manéhna kasiéunan, sarta pokna, “Matak sangetna ieu tempat! Ieu lain tempat lian ti bumi Allah, jeung ieu téh lawang sawarga.” Kajadian 28:16, 17.

Perang di gapura ngalambangkeun perang-perang agama anu lumangsung antara bebeneran jeung kasalahan, jeung kasalahan agama Yunani téh mangrupikeun gapura naraka, sarta agama Adventisme Laodikea anu murtad ogé mangrupikeun hiji gapura. Gapura Adventis Laodikea ngagambarkeun tempat pasualan Habakuk téh kalaksanakeun.

Dina poe eta PANGERAN semesta alam bakal jadi makuta kamulyaan jeung diadém kaéndahan pikeun sesa umat-Na, jeung jadi sumanget kaadilan pikeun anu linggih dina pangadilan, sarta jadi kakuatan pikeun jalma-jalma anu ngabalikeun perang nepi ka panto gerbang. Tapi maranéhna gé geus kasasar ku anggur, jeung ku inuman nu matak mabok geus nyimpang tina jalan; imam jeung nabi geus kasasar ku inuman nu matak mabok, maranéhna katilelep ku anggur, maranéhna nyimpang tina jalan ku inuman nu matak mabok; maranéhna

salah dina tetenjoan, maranéhna titarajong dina pangadilan. Sabab sakabéh méja pinuh ku utah jeung kokotor, nepi ka euweuh tempat nu beresih. Saha anu baris diajaran pangaweruh ku Anjeunna? Jeung saha anu baris dijadikeun ngarti kana pangajaran? Naha ka anu kakara disapih tina susu, jeung anu kakara dipisahkeun tina dada? Sabab parentah kudu parentah demi parentah, parentah demi parentah; garis demi garis, garis demi garis; di dieu saeutik, di ditu saeutik. Sabab ku biwir nu ngagedeg jeung ku basa séjén Anjeunna bakal nyarita ka ieu umat. Ka maranéhna Anjeunna geus ngandika, “Teu teh pangreureuhan anu ku maraneh bisa dipaké pikeun ngareureuhkeun nu capé; jeung ieu teh panyegeran”; tapi maranéhna teu daék ngadéngé. Tapi firman PANGERAN jadi ka maranéhna parentah demi parentah, parentah demi parentah; garis demi garis, garis demi garis; di dieu saeutik, di ditu saeutik; supaya maranéhna indit, tuluy ragrag ka tukang, pegat, kajiret, jeung katewak. Ku sabab kitu, déngékeun firman PANGERAN, eh maraneh jalma-jalma anu ngahina, anu maréntah ieu umat anu aya di Yerusalem. Yesaya 28:5-14

Konci-konci Karajaan téh nyaéta kecap-kecap Kitab Suci, anu dipasihkeun ka umat Allah dina poé-poé panungtungan ku Sang Firman.

“Aya bebeneran dina pangandika anu, kawas urat-urat bijih mulya, nyumput handapeun beungeutna. Harta anu nyumput kapanggih ku cara ditéangan, sakumaha saurang panambang néangan emas jeung pérak. Bukti ngeunaan bebeneran firman Allah aya dina firman éta sorangan. Kitab Suci téh konci anu muka Kitab Suci. Harti anu jero tina bebeneran-bebeneran dina firman Allah dibuka ka pikiran urang ku Roh-Na.

“Alkitab teh buku pangajaran anu agung pikeun para murid di sakola-sakola urang. Eta ngajarkeun sakabéh pangersa Allah ngeunaan putra-putri Adam. Eta teh aturan hirup, anu ngajarkeun ka urang ngeunaan tabiat anu kudu urang wangun pikeun kahirupan nu bakal datang. Urang henteu meryogikeun cahaya remeng-remeng tina tradisi pikeun ngajadikeun Kitab Suci kaharti. Sarua waé lamun urang nganggap yén panonpoé lohor meryogikeun cahaya obor leutik ti bumi pikeun nambahan kamulyaanana. Ucapan imam jeung pendeta henteu diperlukeun pikeun nyalametkeun manusa tina kasalahan. Jalma-jalma anu nyuhunkeun pituduh ka Wahyu Ilahi bakal boga caang. Dina Alkitab unggal kawajiban dijelaskeun kalawan écés. Unggal pangajaran anu dipasihkeun tiasa kaharti. Unggal pangajaran ngungkabkeun ka urang ngeunaan Rama jeung Putra. Firman téh sanggup ngajadikeun sakumna jadi wijaksana kana kasalametan. Dina Firman, élmu ngeunaan kasalametan diungkabkeun kalawan écés. Talungtiklah Kitab Suci, sabab eta teh sora Allah anu keur nyarita ka jiwa.” Testimonies, jilid 8, 157.

Konci-konci anu dipasihkeun ku Kristus ka gereja poé-poé pamungkas miboga kakawasaan anu sarua jeung kakawasaanana nalika éta dipasihkeun ka Petrus.

“Petrus parantos ngedalkeun bebeneran anu jadi pondasi iman garéja, sarta Isa ayeuna ngahormatan anjeunna salaku wawakil sakumna golongan jalma-jalma anu percaya. Anjeunna ngandika, ‘Kami rek maparin ka maneh konci-konci Karajaan Sawarga: sarta naon waé anu ku maneh di hijikeun di bumi, bakal di hijikeun di sawarga; jeung naon waé anu ku maneh dileupaskeun di bumi, bakal dileupaskeun di sawarga.’”

“‘Konci-konci Karajaan Sawarga’ téh nya éta pangandika Kristus. Sakabéh pangandika Kitab Suci anu suci téh kagungan Mantenna, sarta kaasup dina ieu. Ieu pangandika miboga kakawasaan pikeun muka jeung nutup sawarga. Ieu ngébréhkeun sarat-sarat anu ku éta manusa ditarima atawa ditampik. Ku kituna pagawéan jalma-jalma anu ngawawarkeun pangandika Allah téh jadi seungit kahirupan nu nuntun kana kahirupan, atawa seungit pati nu nuntun kana pati. Maranéhna nyangking hiji misi anu kabebanan ku hasil-hasil langgeng.” The Desire of Ages, 413.

Kakawasaan anu diwujudkeun ngaliwatan pangandika-Na, nalika disimpen dina panangan manusa, dumasar kana prinsip-prinsip anu ditepikeun dina pangandika-Na. Pangbasajanna sigana, sarta sigana ogé anu pangjerona, nyaéta yén bebeneran diteguhkeun ku kasaksian dua urang.

“Aya deui kajahatan beurat séjén anu geus timbul di jero garéja, nyaéta dulur-dulur saiman ngagugat silih ka pangadilan. Pangaturan anu kacida nyukupan geus disayagikeun pikeun ngabéréskeun kasusah-kasusah di antara jalma-jalma anu percaya. Kristus sorangan geus maparin parentah anu écés ngeunaan kumaha perkara-perkara kitu kudu diréngsékeun. ‘Lamun dulur anjeun nyieun kasalahan ka anjeun,’ saur Jurusalamet mapatahan, ‘sing geura datangan manehna sarta béjakeun kasalahanana antara anjeun jeung manehna wungkul; lamun manehna ngadéngé ka anjeun, anjeun geus meunangkeun deui dulur anjeun. Tapi lamun manehna henteu ngadéngé, bawa jeung anjeun saurang atawa dua urang deui, sangkan ku sungut dua atawa tilu saksi unggal kecap jadi teteg. Jeung lamun manehna embung ngadéngé ka maranéhna, béjakeun ka garéja; tapi lamun manehna ogé teu ngadéngé ka garéja, anggap manehna ku anjeun sakumaha jalma kapir jeung tukang mulung pajeg. Satemenna Kami nyebut ka aranjeun, naon waé anu ku aranjeun dibeungkeut di bumi bakal dibeungkeut di sawarga; jeung naon waé anu ku aranjeun dileupaskeun di bumi bakal dileupaskeun di sawarga.’ Mateus 18:15–18.” Rasul-Rasul, 304.

Sahenteuna aya tilu saksi géografis ngeunaan mangsa nalika saratus opat puluh opat rébu disegel dina Panyaur Tengah Peuting. Ku nginget kanyataan yén dina panyaur tengah peuting geus kasép pikeun meunangkeun minyak, urang manggihan kasaksian géografis tina pasamoan kémah Exeter anu nyadiakeun hiji ilustrasi ngeunaan titik tempat umat Allah dina poé-pocé panungtung disegel, sarta urang manggihan yén bebeneran éta digambarkeun ku géografi Kaisarea Filipi, kitu deui ku kasaksian tina perang Panium, dina ayat tilu welas nepi ka lima welas tina Daniel pasalabelas. Meureun rada teu pati merenah pikeun ngaidéntifikasi ieu tilu saksi minangka géografis, tapi kuring ngagunakeun istilah éta lantaran géografi memang tangtu jadi bagian tina latar dina Exeter jeung Kaisarea Filipi. Isa nempatkeun Petrus dina géografi nubuat anu saratus opat puluh opat rébu manggihan dirina aya di jerona dina poé-pocé panungtung. Tuluy Anjeunna masihan hiji parentah.

Jeung Kami baris maparin ka maneh konci-konci Karajaan Sawarga; jeung naon baé anu ku maneh di hijikeun di bumi bakal di hijikeun di sawarga; jeung naon baé anu ku maneh dileupaskeun di bumi bakal dileupaskeun di sawarga. Tuluy Anjeunna maréntahkeun ka murid-murid-Na sangkan maranéhna ulah nyaritakeun ka saha-saha yén Anjeunna teh Yesus Al-Masih. Ti semet harita Yesus mimiti némbongkeun ka murid-murid-Na, yén Anjeunna kudu indit ka Yerusalem, jeung nandangan loba perkara ti para kokolot, imam-imam kapala, jeung ahli-ahli Taurat, sarta dipaéhan, tuluy dihudangkeun deui dina poe katilu. Tuluy Petrus

mawa Anjeunna ka sisi, sarta mimiti nyaram Anjeunna, pokna, “Mugia éta dijauhkeun ti Gusti, Gusti; ieu moal kajadian ka Gusti.” Tapi Anjeunna malik, sarta ngandika ka Petrus, “Mundur ka tukang Kami, Setan: maneh jadi batu sandungan pikeun Kami; sabab pikiran maneh lain kana perkara-perkara Allah, tapi kana perkara-perkara manusa.” Mateus 16:19–23.

Kecap “Exeter” téh ngaran hiji kota di Devon, Inggris. Étimologi na bisa dilacak nepi ka Basa Inggris Kuna, nalika éta dipikawanoh minangka “Exanceaster” atawa “Execestre.” Ngaran éta dipercaya asalna tina kecap-kecap Basa Inggris Kuna “Exe” (ngarujuk kana Walungan Exe, anu jadi tempat ayana éta kota) jeung “ceaster” (hartina “benteng Romawi” atawa “kota anu dikurilingan ku témbok”). Ku kituna, “Exeter” hartina boh “benteng di Walungan Exe,” boh “kota bertémbok di sisi Walungan Exe.” Géografi anu patali jeung datangna sarta kacumponan Midnigh Cry dina sajarah Millerite nunjuk kana hiji lokasi anu aya cai, anu ngagambarkeun curahan Roh Suci, jeung hiji titik tempat Allah keur ngangkat hiji pasukan pikeun ngawawarkeun éta amanat ka sakuliah dunya, anu ku Sister White dipaparin béja ka urang yén éta nyebar kawas “gelombang pasang.” Gelombang pasang lain saukur cai walungan; éta téh cai anu dipaparin kakawasaan anu luar biasa.

Sajarah Millerite téh mangrupa panepangan tina misil sapuluh parawan, jeung nalika saratus opat puluh opat rébu dibawa nepi ka panungtungan mangsa panyegelan, maranéhna baris ngulang tanda-tanda jalan anu diidentifikasi dina awal mangsa panyegelan, sarta ogé sajarah pasamoan kémah di Exeter. Hiji malaikat baris turun mawa hiji amanat pangujian anu kudu didahar. Amanat éta baris nungtun kana dasar-dasar, sarta baris nyanghareupkeun dua golongan kana “tujuh kali,” dina Imamat dua puluh genep. Éta baris ngawengku Wahyu ngeunaan Yesus Kristus, anu ku Petrus digambarkeun minangka narimana yén Yesus geus diurapi jadi Al Masih, nalika lambang ilahi turun dina rupa japati, ngalambangkeun 11 Séptémber 2001. Éta baris ngawengku pamahaman yén Yesus téh Putra Allah anu ilahi, sarta ogé yén ku sabab Yesus ngagem kana hakékat-Na anu ilahi daging umat manusa anu geus ragrag, Anjeunna ogé téh Putra manusa.

Kaleresan-kaleresan ieu bakal ngahasilkeun dua golongan panyembah, sakumaha anu kajadian sanggeus 11 Séptémber 2001. Dua golongan éta kagambarkeun dina pasamoan kémah di Exeter, sabab dina éta pasamoan kémah aya hiji tenda anu diadegkeun ku hiji golongan ti Watertown, anu nolak talatah Midnigh Cry sakumaha ditepikeun ngaliwatan Samuel Snow. Maranéhna ngayakeun pasamoan-pasamoan palsu anu kacida tarikna jeung pinuh ku luapan émosi, nepi ka para pamingpin pasamoan Samuel Snow ngadeukeutan ka maranéhna sarta ngabejaan supaya maranéhna nenangkeun diri. Dina éta pasamoan kémah, aya dua golongan anu nembongan, sarta duanana ngaku aya patalina jeung cai, tapi nu hiji téh palsu sarta ngalambangkeun anu bodo anu teu miboga minyak. Golongan dina tenda Exeter éta nyaéta pasukan anu mangrupa kota, anu ogé mangrupa bénténg, sabab maranéhna keur ngalambangkeun tulang-tulang garing nu paéh dina kitab Yehezkiel, anu dihudangkeun jadi hiji pasukan anu perkasa ku talatah Midnight Cry.

Dina sajarah nalika eta dua golongan téh dipintonkeun, Petrus ngawakilan duanana golongan. Pangakuanana anu ngaidentifikasikeun Yesus minangka Kristus, jeung Putra Allah, téh dihasilkeun ku ilham Roh Suci, sabab Kristus écés nyarios ka anjeunna, “Flesh and blood hath not revealed it unto thee, but my Father which is in heaven.” Nalika Yesus satuluyna ngawartosan ka

para murid ngeunaan salib, Petrus, ku sabab dina mangsa éta teu aya dina pangaruh Roh Suci, nyandak Kristus, “and began to rebuke Him, saying, Be it far from thee, Lord: this shall not be unto thee. But He turned, and said unto Peter, Get thee behind me, Satan: thou art an offence unto me: for thou savourest not the things that be of God, but those that be of men.”

Luapan émosional Petrus saluyu jeung ibadah émosional anu keur lumangsung di tenda Watertown nalika Samuel Snow keur nepikeun amanat Midnité Cry. Dina tingkat éta, Petrus ngagambarkeun jalma-jalma anu jadi calon pikeun kaasup kana saratus opat puluh opat rébu. Para calon éta ngagambarkeun hiji golongan anu miboga minyak, nyaéta Roh Suci, sarta éta téh amanat jeung éta téh karakter, sedengkeun golongan anu séjén teu miboga minyak. Dina kontéks Caesarea Philippi, Kristus mimiti ngébréhkeun “that he must go unto Jerusalem, and suffer many things of the elders and chief priests and scribes, and be killed, and be raised again the third day.”

Kakeuheul murid-murid nalika éta kajadian saenyana kanyumponan di kayu salib téh mangrupa sajarah anu ku Sister White dipaké pikeun ngagambarkeun kakeuheul tanggal 22 Oktober 1844, jeung kakeuheul urang Ibrani dina waktu nyebrang Laut Beureum nalika balatentara Firaun geus ngadeukeutan sarta cai laut aya di hareupeun maranéhna. Sakabéh éta saksi nandakeun hukum Minggu anu geura datang, sarta panyingkepan ayat tilu welas nepi ka lima welas tina Daniel sabelas méré kasaksian ngeunaan kajadian-kajadian anu ngarah ka éta hukum Minggu. Ku ngalakukeun kitu, éta saksi-saksi ogé ngawakilan “bagian tina nubuat Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan.”

Urang baris nuluykeun ieu pangajaran dina artikel salajengna.

“Panalungtikan anu taliti ngeunaan tipe jeung antitipe nuntun kana pamanggih yén panyaliban Kristus lumangsung pas dina poé anu sarua dina siklus upacara taunan anu dipasihkeun ka Israél nalika anak domba Paska dipaéhan. Naha henteu panyucian tempat suci anu dilambangkeun dina Poé Pangampunan—anu tumiba dina poé kasapuluh bulan katujuh—ogé bakal lumangsung pas dina poé anu sarua dina taun anu dirayakeun dina tipena? (tingali *The Great Controversy*, 399). Numutkeun kana itungan waktu Musa anu sajati, ieu téh tanggal 22 Oktober. Dina awal Agustus 1844, dina hiji pasamoan kémah di Exeter, New Hampshire, pamadegan ieu dipidangkeun sarta ditarima minangka tanggal pikeun kagenepan nubuat 2300 poé. Pasemon ngeunaan sapuluh parawan dina Mateus 25:1–13 jadi miboga harti anu husus—kalambatan panganten lalaki, nungguan jeung katunduhna jalma-jalma anu ngadagoan perkawinan, sora ceurik dina tengah peuting, katutupna panto, jeung sajabana. Amanat yén Kristus bakal sumping dina tanggal 22 Oktober jadi dipikawanoh minangka ‘ceurik tengah peuting.’ “‘Ceurik tengah peuting,’” tulis Ellen White, ‘diproklamasikeun ku rébuan anu percaya.’ Manehna nambahan:”

“‘Saperti gelombang pasang, gerakan [bulan katujuh] nyapu sakuliah nagri. Ti kota ka kota, ti lembur ka lembur, sarta nepi ka tempat-tempat padesaan nu pangjauhna eta sumebar, nepi ka umat Allah nu ngadagoan kacida dihudangkeunana.—*The Great Controversy*, 400.’

Gancangna pesen éta sumebar digambarkeun ku para panulis anu dicutat ku L. E. Froom:

“Bates ngantunkeun catetan yén amanat Exeter téh ‘ngalayang, saolah-olah dina jangjang angin.’ Lalaki jeung awéwé buru-buru indit ku karéta api jeung ku cai, ku kareta kuda panggung jeung ku tunggang kuda, bari mawa beungkeutan buku jeung surat-surat, tuluy nyebarkeunana ‘sakalimpudan sakumaha daun-daun dina usum gugur.’ White nyarios, ‘Pagawean anu aya di hareupeun urang téh nyaéta ngalayang ka unggal bagian tina éta lapang anu lega, ngagero tanda bahaya, jeung ngahudangkeun jalma-jalma anu keur saré.’ Jeung Wellcome nambahan yén gerakan éta ngabeledug kaluar kawas cai bendungan anu dileupaskeun. Lahan-lahan gandum anu geus asak ditinggalkeun nangtung teu dipanén, jeung kentang-kentang anu geus gedé ditinggalkeun teu digali dina taneuh. Kadatangan Gusti geus caket. Ayeuna geus euweuh waktu deui pikeun perkara-perkara duniawi sapertos kitu.—The Prophetic Faith of Our Fathers, Vol. IV, kc. 816.

“Sabagé saksi paningal sorangan sarta pamilon dina éta gerakan, Ellen White ngajelaskeun sifat pagawean anu laju ngagancang beuki tarik:

“Nu percaya ningali yén mamang jeung kabingungan maranéhna geus disingkirkeun, sarta pangharepan jeung kawani ngahudangkeun haté maranéhna. Pagawéan éta leupas tina kacondongan-kacondongan ekstrim anu salawasna nembongan lamun aya kagiatan émosional manusa tanpa pangaruh ngadalikeun ti pangandika jeung Roh Allah.... Ieu mawa ciri-ciri anu nandaan pagawéan Allah dina unggal jaman. Aya saeutik kabagjaan ékstatis, tapi leuwih mangrupa panyungsi jero kana haté, pangakuan dosa, jeung ninggalkeun dunya. Hiji pangsiapan pikeun papanggih jeung Gusti janten beban jiwa-jiwa anu kacida nalangsana....

“Tina sakumna gerakan kaagamaan anu agung saprak mangsa rasul-rasul, teu aya hiji ogé anu leuwih bébas tina kakurangan manusa jeung tipu daya Iblis tibatan gerakan dina usum gugur taun 1844. Malah nepi ka ayeuna, sanggeus kaliwat mangtaun-taun [1888], sakumna anu kungsi milu dina gerakan éta sarta anu tetep pageuh nangtung dina platform bebeneran masih kénéh ngarasakeun pangaruh suci tina karya anu rahayu éta sarta mere kasaksian yén éta asalna ti Allah.—Ibid., 400, 401.’

“Sanaos bukti-bukti ngeunaan hiji pagawéan anu nyapu ka sakuliah nagri sarta narik rébuan jalma kana pasamoan Kadatangan Nu Kadua, jeung kira-kira dua ratus palayan ti rupa-rupa garéja ngahiji dina nyebarkeun éta amanat, [Tingali C. M. Maxwell, Tell it to the world, kc. 19, 20.] garéja-garéja Protestan sacara umum nampik éta sarta ngagunakeun sagala rupa cara anu aya dina kakawasaan maranéhna pikeun nyegah sumebarna kapercayaan kana geura datangna Kristus. Teu aya saurang ogé anu wani nyebutkeun dina hiji ibadah garéja harepan kana geura datangna Isa, tapi pikeun maranéhna anu ngadagoan éta kajadian, kaayaanana béda pisan.”

“Ellen White nyaritakeun kumaha rasana éta:

“Saban waktos karasa mulia jeung kacida pentingna pikeun kuring. Kuring ngarasa yén kami keur ngalakukeun pagawean pikeun kalanggengan, sarta jalma-jalma anu teu paduli jeung teu kabetot aya dina bahaya anu panggedéna. Iman kuring teu kakeueum ku nanaon, sarta kuring nyangking jangji-jangji mulya ti Yesus pikeun diri kuring sorangan....

“Kalawan nalungtik hate kalayan daria jeung ku pangakuan anu handap asor, kalayan pinuh ku doa kami nepi ka mangsa pangharepan. Unggal isuk kami ngarasa yén tugas pangheulana

nyaéta mastikeun bukti yén kahirupan kami bener di payuneun Allah. Kami nyadar yén lamun kami henteu maju dina kasucian, tangtu kami bakal mundur. Kapadulian kami ka sasama beuki nambahan; kami loba ngadoa babarengan sarta silih doakeun.”

““Urang ngumpul di kebon buah jeung di leuweung-leuweung leutik pikeun ngahiji dina panglawungan jeung Allah sarta ngangkat panyuhun urang ka Mantenna, ngarasa leuwih écés kana ayana Mantenna nalika dikurilingan ku karya-karya alam ciptaan-Na. Kabagjaan kasalametan leuwih diperlukeun ku kami tibatan kadaharan jeung inuman kami. Lamun méga ngahalangan pikiran kami, kami henteu wani reureuh atawa saré nepi ka éta kabur disingkirkeun ku kasadaran yén kami geus ditarima ku Gusti.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.” Arthur White, The Ellen White Biography, jilid 1, 51, 52.